

Vysoký blondák uměl jít ulicí, jako by mu patřila. Květnové slunce mu šimralo tváře, tiše si pohvizdoval a v myšlenkách se těšil z úspěchu. V poslední době měl dojem, že se mu podaří, na co sáhne. Po večerech, kdy kraloval klubům, mu stačilo, aby se podíval na holku, a byla jeho. Byl si tím jist a dál si to dokazovat nemusel. Kouzlo úspěchu zabíralo vždycky. I v brněnských nočních klubech, kam se chodí nevinně bavit mládež a kde ti věkem starší posléze doufají, že na lovu až tak nevinná nebude.

Teď se mu ale opravdu povedlo něco skvělého! Obchod, který právě dokončil, se táhl tři roky. Firma, o níž usiloval, byla konečně jeho. A to fakticky nemusel pracovat. Vlastně to nebyl úplně obchod. Prostě si ji vzal. Smlouvami na zakázky a úvěry přitlačil majitele a zakladatele firmy k zemi. Brnu teď vládne on – František Novotný. Tedy ne sám, to mu bylo jasné, ostatně zrovna odešel ze schůzky s Jardu Šikem, náměstkem primátora, technicky svým šéfem, a tedy tím, kdo rozhoduje o všech zakázkách ve městě a okolí. Systém moci, který v Brně existuje odjakživa, dnes ovládá Jarda. Kdo je mu blízký, je úspěšný; kdo ne, má smůlu.

„Tu zakázku na obchodní centrum jsi sice přinesl ty, ale tím to končí. O tom, kolik bude naše provize a komu dám peníze, rozhoduju já, ne ty, to si zapamatuj,“ řekl Šik s klidným výrazem druhého nejvyššího regionálního politika v kraji.

To byla pro Novotného poslední kapka. Byla to jeho zakázka! Výkonná síla je on! Dal to taky Šikovi pěkně sežrat, nebude ho pořád jenom poslouchat. Vznikl u toho ošklivý konflikt.

„Chci být u každé dohody. Ty lidi, co to mají stavět, mluvím jen se mnou a tak to i bude. A jestli ne, taky by se o tom, jak si rozdělujete prachy, mohl někdo doslechnout,“ vyštěkl Novotný.

Ve stejné chvíli si uvědomil, že udělal chybu. Vyhrožovat neměl. Okamžitě ale své myšlenky potlačil. Účel světí prostředky a to platí i při jednání. Šik o něm navíc jistě ví, že by nikdy nemluvil. To se nedělá. Hádky z hlouposti... Novotný jen chtěl, aby se mohl účastnit schůzky, na níž se budou probírat zakázky, co projde a co ne. Samozřejmě nechtěl být na oficiálních jednáních, na komisích nebo zastupitelstvu, ale v jejich oblíbené vinárně, vzadu v salonku. Proč by nemohl?! Vyhrožoval jen proto, aby si Šik uvědomil, že všechny nitky, všechny lidi zná, orientuje se, a že kdyby chtěl, mohl by všechny potopit. Nemyslel to vážně, to přece musí Šik chápat. Vytěsnil raději konflikt z hlavy, vracet se k němu nechtěl. Nakonec přece vyhrál, v kavárně bude moct být. A k tomu přinesl novou zakázku – zatlačil na někoho, kdo se podvolil.

Rychlým krokem zabočil do úzké uličky vedle magistrátu. Vtom třeskla rána. Všichni kolem ji slyšeli, jen on už ne. Kulka prolétla jeho zátylkem a opustila hlavu čelem. Byl mrtvý dříve, než se jeho tělo dotklo země.

Po výstřelu následovalo ticho. V postranní ulici, kde se kolem těla pomalu rozlévala krev, nikdo nebyl. Tedy kromě muže, jenž spěchal z místa popravu pryč. Do obličeje mu nikdo neviděl; kdyby ano, nejvíc by ho zaujaly oči. Nebylo v nich nic. To někdy